הודעה חשובה

מה יש לכם לנסוע לניו־יורק כל הזמן? תל־אביב זה לא ניו־יורק? למה לא? היא לא תוססת? אין בה עשרות מופעי תרבות ובידור בלילה? אין בה שמונה מאות אלף מיסעדות? אין בה אמרי־קאים המסתובבים ברחובות במיכנסיים קצרים בתכלת ובוורוד? המיסחר בתל־אביב לא נעשה בדולארים? אמרתי לכם. ממש ניו־יורק. ולי, באופן אישי, יש הוכחה נוספת ורבת־ערך לקביעתי.

10 שנים אני גרה ברירה הקטנה שלי במרכז תל־אביב, ובמשך הזמן הזה פרצו לי לדירה ארבע פעמים. כמה אנשים שגרים בניו־יורק יכולים להתגאות בזה? בבקשה!

הפעם הרביעית היתה היום. פרצו את הדלת ושברו אותה לחתיכות, בשביל לקחת שעון ישן של בעלי ומצית שלי. באמת יופי! פתחו את כל המגירות, עשו בלגאן. פיזרו את כל הבגדים והספרים על הריצפה והמשיכו הלאה.

איזה עלבון. גנבים רציניים לא מתייחסים אליי בכלל. הם שולחים אליי את המתלמדים הכי־מטומטמים שלהם לחטט לי בבית. זה מפני שגנב עם קלאסה לא יעלה על דעתו שבבית כמו שלי הוא יכול למצוא משהו מלבד רהיטים ישנים. סנפרוסט בפריזר, כמה שמלות שכבר ממילא צרות עליי והמון גליונות ישנים של העולם הזה. תגידו, גנבים טיפשיים, בשביל זה כדאי לכם לפרוץ?

לידיעת הסוריצים הנכבדים:

1. אין בבית שלי שום דבר בעל־ערך, כאשר המישפחה לא נמצאת בו.
2. שני הגנבים מפריצה ג' נתפשו על־ידי השוטרים על המדרגות, ולדברי השכנים חטפו מכות הגונות מאוד.
3. אתם לא חושבים שאני, את מיכסת הראיונות שלי עם שוטרים ומילוי טפסים על איך קוראים לאבא שלי ובאיזה ארץ נולדתי — כבר כיסיתי?
4. הפעם אני ממש מעוצבנת!

אזרחים הורסי אתא

מיסכנים החבר'ה מאתא. אין להם מושג איך זה נפל עליהם. ידוע שאנשים בצרה, הרבר היחידי שמנחם אותם זה לדעת איפה הם טעו, מה הם עשו לא בסדר.

אז תצטופפו על־ידי, אנשי אתא. והקשיבו טוב.

במישפחה שלנו יש תכונה שעוברת כבר כמה דורות, שכל מה שאנחנו נוגעים בו הופך לאוויר או. במיקרה הטוב ביותר. למים. זאת היא הסיבה שמעולם לא הצטרפנו לאיזה תוכנית־חיסכון, לא ניסינו לעשות עסקים ולא קנינו אף מניה אחת של אף חברה בעולם. לא שלא רצינו. פשוט התחשבנו באנשים מיסכנים אחרים ולא רצינו להרוס את עתידם. יפה, לא?

ואז יום אחד חגג בעלי יום־הולדת. קנו לו המון ספרים וקנו לו ארנק־עור וקנו לו חולצה יפה ו־13 בקבוקי אפטר־שייב (למרות שיש לו זקן והוא לא מתגלח). רק אח שלי לא ידע בשום אופן מה לקנות ליום־ההולדת של בעלי. אז הוא חשב וחשב, וכמה רחוק יכול אחי, שהוא מנהל בנק, לחשוב? הוא קנה לבעלי מתנה ליום־הולדתו מניה של אתא.

זה היה לפני שלוש שנים. אנחנו כבר באותו ערב ביכינו את אתא וידענו את מר גורלה שקרב ובא. כמובן, לא אמרנו אף מילה לאף אחר, כדי לא להוריד את המוראל של העם.

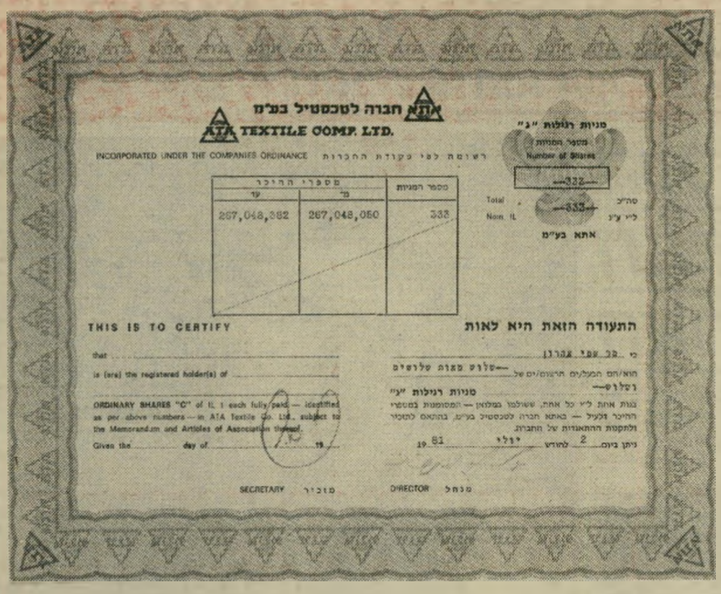

המניה המהודרת שכבה לה במגירה, ופעמיים בשנה היינו מקבלים בדואר חבילת־ספרים ענקית. בתוך הספרים היו כתובים אלפי מיספרים ואנחנו הבנו שאלה הם המאזנים של החברה, שפעמיים בשנה שולחים אותם לבעלי המניות. הרגשנו כל־כך חשובים. כשהיינו זורקים את הספרים לזבל, דאגנו קודם לעטוף אותם היטב בהרבה עיתונים, כדי שהשכנים לא יראו איזה בעלי־הון גרים בבית שלהם. מלבד המאזנים היינו מקבלים במשך השנה עוד כל מיני ניירות בלתי־מובנים וגם מניות־הטבה ושאר פיתקאות מצחיקות. צחקנו ובכינו כל פעם מחדש, כי ידענו שבגלל רשלנותו של אחי, הולכת פייפן חברה ותיקה בארץ, שמפרנסת הרבה מאוד בעלי־מישפחות.

סליחה אתא. זה לא בכוונה. סתם חוסר־מזל.

10 כרוביות? לא בעיה!

כבר ריברנו פעם על בעיית החברים המושבני־קים, המגדלים מזון בשרותיהם. כבר הזכרנו את העובדה שאצלם פחות מ־10 קילו של משהו זה לא נקרא לתת.

גם השבת חזרנו מהחברים שלנו, כשבבגאז' של האוטו שוכבים להם צפופים 10 ראשי כרוביות לבנה ויפהפיה. העלינו את הכרוביות לדירה בשתי נאגלות, ואז בעלי הסתכל עלי ואני עליו ופרצנו בצחוק. אחר־כך הוא הלך מהבית. לא. לא בגלל הכרוביות. סתם היו לו סידורים. התיישבתי מול השדה שעל השולחן וחשבתי מה לעשות. הפיתרון הקל ביותר היה, כמובן, לחלק כרוביות לכל שכן. אבל השכנים שלי לא כל־כך נחמדים וזה לא מגיע להם.

נזכרתי בשיר המפורסם „עשרה כושים קטנים", וחשבתי שהפיתרון הוא להרוג את זה שפכתי חצי כוס חומץ והשאר מים רותחים. שתי כפיות מלח וכמה גרגרי פילפל שחור גמרו את העניין. עכשיו סוגרים את מיכסה־הצינצנת ומחכים כמה ימים.

נשארו רק שתיים.

אחת פורקה לחתיכות קטנות־קטנות מאוד ובושלה בתוך שתי כוסות מים ושתי כוסות חלב. כשהעניין רתח, נוספו לו כף אבקת מרק־עוף, שלוש שיניי־שום מעוכים, וכפית קימל. כשהוגש המרק החם והטעים הזה בתוך הצלחות, קיבל כל

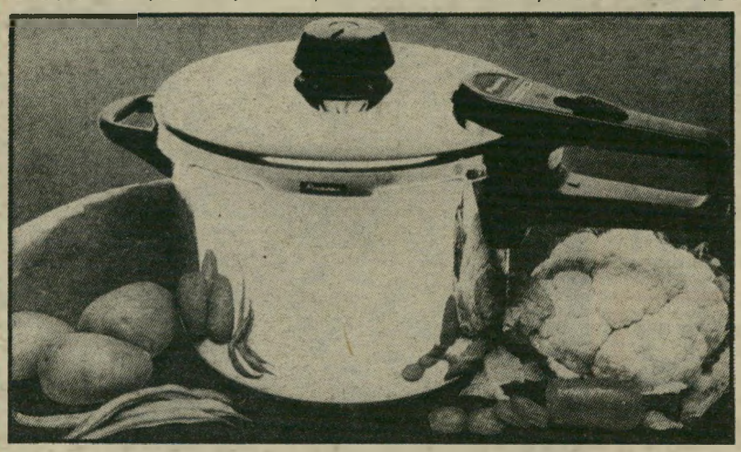

אחד קצת גבינה מגורדת, כדי שירגיש בעננים. נשארה רק כרובית אחת, ובגללה הייתם צריכים לקרוא את כל הסיפור הארוך הזה, מיסכנים שלי. אבל זה כדאי. הצלחה כזאת לא היתה לי מזמן במיטבח.

הקשיבו, הקשיבו!

הכרובית האחרונה חולקה לחתיכות (כ־20 מכרובית בינונית) ובעוד החתיכות חיות ונושמות הן נזרקו לתוך שמן עמוק ורותח. שבע דקות עשו אותה מטוגנת וציבעה חום בהיר. הכל נשלף מהשמן החם בעזרת כף מחוררת והועבר לקערת־סלט. שם נוספו לה מלח, פפריקה, שום כתוש ומיץ לימון, ועירבוב רציני. סלט משגע כזה יש רק במיסעדות המיזרחיות הכי־טובות ובבית שלי. לא. אני לא יודעת כמה זמן זה יכול להחזיק במקרר. בני ביתי לא נתנו לי אפשרות לברוק את העניין.

הכרוביות לפי הסדר. עד שלא תישאר מהן אחת. טוב, אז שלוש־ארבע — ולעבודה!

חמש הכרוביות הראשונות נוקו, רוחצו וחולקו לשישה חלקים. אחר־כך הן בושלו במים במשך 15 דקות, קוררו, הוכנסו לשקיות פלסטיק והלכו ליישון בפריזר, עד שיגיע יום גשום ולא יהיה אוכל בבית (מודעי, זה לא שום דבר אישי נגדך). נשארו רק חמש.

אחת חולקה לפלחים, נרחצה ונכנסה לשקית ניילון, כי במשך השבוע נאכל אותה חי עם איזה רוטב גבינה טוב.

נשארו רק ארבע.

אחת, גדולה במיוחד, בושלה עד שהיתה רכה ויחד עם ביצה אחת, שלוש כפות קמח, פילפל ומלח, הוכנסה למעבד־מזון. מה שיצא ממנו היתה עיסה סמיכה, שממנה טוגנו קציצות נפלאות.

נשארו רק שלוש.

אחת חולקה לפלחים, נרחצה והוכנסה לצינצנת־זכוכית יחד עם שני גזרים חתוכים. על שנמצא 200 מטר ממנו, ואמר לנו לבחור דג ולהביא אליו. הלכנו לצרפתי, בחרנו חצי קילו ברבונים. שילמנו 800 שקל וחזרנו ליוסי. בינתיים הוא שם על השולחן צלחת טהינה, צלחת חצילים מטוגנים, צלחת חמוצים מצויינים, צלחת של חריף וכמה פיתות חמות ושתי בירות. שמביני דבר אומרים שאין כמותן באיזור תל־אביב.

כמעט הצטערנו כבר על עניין הדגים. אבל הצער החזיק מעמד רק עד שראינו אותם: כאלה קטנים. מטוגנים ומגרים. התנפלנו עליהם וחי־סלנו את כל המגש בחמש דקות. שתי עדינות שכמונו.

עוד בירה אחת לשתינו הרסה אותנו לגמרי, והלכנו הביתה לישון.

אצל יוסי בשוק הפישפשים

בצהריים אחד הגענו. ענת הצלמת ואני. לשוק הפישפשים. נזכרתי במיסעדה הקטנה של יוסי, שכבר נהניתי בה פעמים אחדות, והלכנו אליו. שאלנו מה יש, ואחרי שהוא אמר שיש חומוס

וטחינה ושקשוקה ומרק וחצילים מטוגנים ושניצל — הסתכלנו לו ישר בעיניים ואמרנו שאנחנו רוצות דווקא דגים. חשבנו שאנחנו עושות בדיחה יוצאת מהכלל, אבל את יוסי לא מפחידים. הוא שלח אותנו לצרפתי של הדגים.

אוכל טוב מאוד. שרות עם חיוך. כמו שרק בולגרי יכול לתת. המחיר: 3,700 שקל לשתינו. והאווירה? ממש משהו מהטרטים.

אז אם אתם בסביבה, תיכנסו ליוסי ברחוב רבי פנחס 13, שוק הפישפשים, ותמסרו ד"ש ממני.